

[Poul Møller.]

kan vi ikke se at der er nogen rimelighed i.

Så vil jeg gerne takke den højtærede finansminister for hans udførlige svar vedrørende befordringsfradraget. Jeg har forstået disse svar, som fremkom lidt i hast, således, at det er det samlede befordringsbeløb for de sambeskattede personer, der er afgørende for deres ret til fradrag, således at bare det samlede beløb, f. eks. for både mand, hustru og en søn, der er lærling, bliver over 500 kr., så har de fradrag for alt, hvad der er over 400 kr. af denne udgift. Derigennem har denne regel jo fået en meget vid fortolkning, en fortolkning, som vi kan tiltræde, men en fortolkning, som samtidig vil medføre, at mange, som ikke har regnet med det, kan bringe denne regel i anvendelse.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om det dagsordensforslag, som det ærede medlem hr. Foged og jeg har stillet. Jeg kan ikke lade være med at bemærke, at jeg synes, situationen her er ganske morsom, idet både det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen og den højtærede finansminister spørger, hvad meningen er med dette forslag. Jeg ved ikke, om det kniber for nogle at læse indenad, men der står altså:

„Idet folketinget henstiller til finansministeren at lade udarbejde og fremsætte for tinget lovforslag, hvorefter personer, der på grund af alder ophører med at indtjene normale arbejds- og erhvervsindkomster, får ret til at blive sat i skat i forhold til deres fremtidige indtægter, fortsætter tinget behandlingen af ligningslovforslaget.“

Jeg må sige, at jeg har overordentlig svært ved at se, at nogen kan være uvis om meningen med dette dagsordensforslag. Jeg kan se, at man kan være uenig om nogle detaljer: må de benytte fradraget 1 gang, 2 gange eller 3 gange? Jeg kan se, at der kan være nogle tekniske vanskeligheder med at få udformet lovforslaget, men jeg kan sandelig ikke se, at nogen kan

være i tvivl om meningen med vort dagsordensforslag. Meningen er naturligvis, at disse mennesker, som virkelig går på pension — og her tænker vi jo på pensionister, som den højtærede finansminister siger, men med pensionister mener vi alle disse ældre medborgere, for de er alle sammen berettiget til folkepension og er derved pensionister — meningen er, at alle mennesker, der ophører med at have deres normale arbejdsindkomster, skal have ret til at blive sat i skat i forhold til deres fremtidige indtægter.

Hvis den højtærede finansminister fremsætter et lovforslag og siger: jeg kan ikke lave det, uden at der bliver kontrol med, at det kun kan ske én gang for den pågældende person; man kan ikke gentage det en gang senere, hvis vedkommende nyetablerer sig i 70 års alderen el. lign. — ja, så er vi villige til at overveje det under den udvalgsbehandling, der vil finde sted om et sådant lovforslag. Foreløbig er det op til den højtærede finansminister at udforme reglerne. Når vi ikke selv har gjort det, er det, fordi den højtærede finansminister, da vi fremsatte denne tanke i udvalget, gjorde os opmærksom på, at der var 70 lovbestemmelser, der skulle ændres — og ikke 100, som det ærede medlem hr. Niels Andersen siger. Når vi nu er begyndt, som den højtærede finansminister gør det, at meddele, hvad der foregår i udvalgs møderne, vil jeg gerne sige, at der kun blev sagt, at der var 70, der skulle ændres. Vi spurgte derefter den højtærede finansminister, om vi kunne få teknisk bistand til udarbejdelse af disse ændringer. Det mente han ikke ville være muligt inden for fristen for ligningslovens udløb, og det forstår jeg godt, for det er vel en 14 dages tid siden, vi drøftede det i udvalget. Men så må vi jo sørge for, at folketinget på anden måde får lejlighed til at tage beslutning, for vi kan ikke fortsætte med bevillingsmæssige lempelser. Disse mennesker har krav på at vide, at der kommer en lov, og at det bliver deres ret.

Hvis den højtærede finansminister spørger,